

Sygn. akt VIII **Pa 248/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	Teresa Kalinka del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2020r. w Gliwicach

sprawy z powództwa R. G. (G.)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 25 października 2019 r. **sygn. akt** IV P 38/19

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Grażyna Łazowska (spr.) (-) sędzia Teresa Kalinka

Sygn. akt VIII Pa 248/19

UZASADNIENIE

Powód R. G. domagał się od pozwanej Spółki (...) S.A. w B. kwoty 49.470,97 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu, tytułem zwrotu wydatków związanych z zakupem samochodu osobowego z automatyczną skrzynią biegów oraz leczeniem i rehabilitacją następstw wypadku przy pracy z 1975r. .

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania podnosząc, że roszczenia powoda nie mają żadnego związku przyczynowego ze szkodą, brak legitymacji biernej i zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z 25.10.2019r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2284zł. z ustawowymi odsetkami od 6.03.2019r. tytułem odszkodowania; oddalił powództwo w pozostałym zakresie i obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanej.

W zakresie istotnym dla sprawy, Sąd pierwszej instancji ustalił, że pozwana Spółka (...) S.A. w B. jest obecnie następcą prawnym i podmiotem odpowiadającym za szkody powstałe w trakcie zatrudnienia powoda w KWK (...) w P..

Bezspornym w sprawie jest, iż powód dnia 24 października 1975 roku, pracując u poprzednika prawnego pozwanej, uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku czego doznał złamania lewego podudzia i gdyby nie to zdarzenie to z dniem 1 października 1998r. przeszedłby na emeryturę górniczą.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z 14 lipca 1997r. w sprawie o sygn. akt IV P 883/96 powodowi zasądzono od poprzednika prawnego pozwanej, (...) S.A. Kopalni (...) w P. kwotę 1.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 1996 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia i oddalono powództwo o zadośćuczynienie w pozostałym zakresie. W sprawie tej Sąd przyjął, iż termin przedawnienia roszczenia mógł rozpocząć bieg od dnia 1 czerwca 1990 roku i roszczenie nie uległo wówczas przedawnieniu.

Następnie wyrokiem z 29 grudnia 1999 roku Sąd ten w sprawie o sygn. akt IV P 498/97 zasądził od KWK (...) w P. poprzednika prawnego pozwanej na rzecz powoda rentę wyrównawczą jako różnicę pomiędzy potencjalną emeryturą górniczą a rentą otrzymywaną przez powoda z ZUS. Obowiązek płacenia renty wyrównawczej, poczynając od 8 marca 2005r., został uchylony wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z 2 listopada 2005r., ponieważ od 2000r. powód pracował jako stróż i faktyczne dochody przewyższały dochody potencjalne.

Wyrokiem z 3 lipca 2007r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w sprawie o sygn. akt IV P 37/06 ponownie zasądził od poprzednika prawnego pozwanej na rzecz powoda rentę wyrównawczą od 1 lutego do 31 grudnia 2006r.

Dalej Sąd pierwszej instancji ustalił, że powód po wypadku z 1975 roku pracował do 18 listopada 1995r. u poprzednika prawnego pozwanej (...) S.A. Kopalni (...) w P. na dotychczasowym stanowisku pracy ślusarza pod ziemią, do 1987 roku, później jako dozorca, sztygar zmianowy, a w połowie lat 90-tych kierował działem gospodarki maszynowej. Od 2000 roku do 11 stycznia 2006 roku oraz od 17 lipca 2006 roku do 29 lutego 2012 roku powód był zatrudniony w Zakładzie (...) Sp. z o.o. w P.. Powód zwolnił się na pewien czas i ponownie zatrudnił na tym samym stanowisku, jako stróż na $\frac{3}{4}$ etatu.

Wyrokiem z 27 sierpnia 2013r. w sprawie o sygn. akt IV Pm 448/12 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w sprawie z powództwa Spółki (...) S.A. w B. uchylił obowiązek płacenia renty wyrównawczej powodowi, poczynając od listopada 2012r. strony przeciwnej.

Wyrokiem z 12 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt IV P 27/13 Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach odrzucił pozew powoda przeciwko pozwanej w zakresie zadośćuczynienia i zasądził tytułem odszkodowania za koszty leczenia kwotę 1 562,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalając powództwo. Na zasądzoną kwotę składały się koszty zakupu obuwia specjalistycznego, sprzętu ortopedycznego, maści.

Wyrokiem z 13 lutego 2017r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach, w sprawie IV P 398/16 oddalił powództwo powoda skierowane przeciwko pozwanej o odszkodowanie w kwocie 47.000 zł na zakup nowego samochodu przystosowanego dla osób niepełnosprawnych z automatyczną skrzynią biegów. Apelacja powoda od tego orzeczenia została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego z 23 kwietnia 2018r., sygn.akt VIII Pa 68/17. W uzasadnieniu, Sąd II instancji podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że w przypadku powoda zakup samochodu nie jest koniecznym i uzasadnionym wydatkiem. Sąd Odwoławczy uznał, iż Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że przeświadczenie powoda, że brak samochodu uniemożliwia mu kontakt z rodziną, realizowanie potrzeb kulturalnych, czy spotkania ze znajomymi nie może stanowić uzasadnienia, że koszt zakupu samochodu mieści się w ramach odszkodowania opartego na art. 444 § 1 k.c. Zdaniem Sądu Okręgowego, powód ma możliwości korzystania ze środków komunikacji publicznej i

brak samochodu wyposażonego w automatyczną skrzynię biegów nie pozbawia go aktywności życiowej. Sąd ten ustalił, że związku z wypadkiem przy pracy z 1975 roku nie doszło do pogorszenia stanu zdrowia powoda, że trwałym następstwem przebytego urazu jest zwyrodnienie stawu skokowego i w konsekwencji jego usztywnienie co powoduje trwałe utykanie, że zmniejszenie wydolności chodu powoda zwłaszcza na długich dystansach nie powoduje ograniczenia możliwości korzystania ze środków komunikacji publicznej. Stwierdzono u powoda szereg schorzeń samoistnych nie mających związku z wypadkiem przy pracy takich jak: zespół bólowy stawu kolanowego, zmiany zwyrodnieniowe odcinka lędźwiowego kręgosłupa i skrócenie kończyny lewej o niewyjaśnionej etiologii o 2 cm w stosunku do drugiej kończyny, przy czym jak zaznaczył w swej opinii dr P. to skrócenie jest nieznaczne, a skrócenie kończyny o 1 cm ma charakter fizjologiczny. Nadto, Sąd Okręgowy wskazał, że odszkodowanie dochodzone w oparciu o art. 444 § 1 k.c. może dotyczyć wyłącznie już poniesionych kosztów, które powodują powstanie w majątku poszkodowanego określonego uszczerbku, a takich kosztów zakupu samochodu powód jeszcze nie poniósł.

Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy, powód na skutek wypadku przy pracy z 24 października 1975r. doznał zmiążdżenia lewego stawu skokowego, który był leczony operacyjnie i doleczony poprzez usztywnienie. Leczenie szpitalne trwało 2 tygodnie, po czym przez 6 miesięcy powód przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód założył rodzinę w 1978 roku. W latach 1979 oraz 1983 na świat przyszli jego synowie, którzy obecnie mieszkają poza granicami kraju jeden w Irlandii drugi w Anglii. Po wypadku powód był kilkakrotnie hospitalizowany na skutek zaburzeń i odnawiających się dolegliwości lewej nogi. W 1994r. powód miał przyznane świadczenie rehabilitacyjne, a od listopada 1995r. przebywa na rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Nigdy powód nie starał się o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Dodatkowo powód dorabiał jako stróż w Zakładzie (...) spółce z o.o. w P. na $\frac{3}{4}$ etatu. Była to praca lekka, nie wymagająca stania, chodzenia, podczas wykonywania obowiązków służbowych powód przebywał w pomieszczeniu przy monitorze.

Według dalszych ustaleń Sądu Rejonowego, w 1999r. powód wraz z żoną kupił samochód marki O. (...). Powód posiadał ten samochód i go użytkował aż do zakupu nowego. Samochodem tym jeździł na leczenie do Szpitala (...) w P. i na rehabilitacje. Odwiedzają go synowie, których odbiera z lotnisk, gdy przylatują do Polski. Powód wskazywał, iż jeździł do Opery w B., do filharmonii, miał szerokie zainteresowania i chciałby czasem z żoną gdzieś wyjechać. Powód jest zapraszany do S. przez kolegów, którzy byli dyrektorami kopani, mają oni domy w B. oraz w L. we W.. Brat powoda mieszka w P., rodzina żony nie żyje. Powód wielokrotnie korzystał z rehabilitacji, z wyjazdów sanatoryjnych do U., G., odbywał wizyty lekarskie.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód dopiero po ostatniej sprawie jaka toczyła się z jego udziałem przed Sądem wystąpił z wnioskiem o orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, które zostało mu przyznane. Powód od lat mieszka w P. na ulicy (...) i na tej samej ulicy znajduje się zakład pracy, w którym pracował powód. Nie dojeżdżał nigdy i nie dojeżdża do pracy, w pobliżu są sklepy, przychodnie. W związku z usztywnieniem stawu skokowego będącym następstwem wypadku przy pracy powód przez cały czas korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych, dokonywał zakupu specjalnego obuwia, wkładek i skarpet stabilizujących staw skokowy w celu usprawnienia nogi i lepszego funkcjonowania, kupował maści, gazy, laskę do podpierania i z tego tytułu w latach 2018-2019 poniósł koszty na łączną kwotę 2284 zł, którą udokumentował złożonymi do akt rachunkami i fakturami. Po zakończeniu poprzedniej sprawy powód zakupił nowy samochód marki T. (...) z automatyczną skrzynią biegów za kwotę 59400 zł. Jak wskazał Sąd Rejonowy, w toku procesu zaobserwował, że powód zupełnie dobrze porusza się nieznacznie wspomagając się laseczką.

Powyższy stan faktyczny, Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o przywołane dowody, w tym przesłuchanie powoda i akta poprzednich spraw sądowych oraz opinii biegłych wydanych w sprawie VIII Pa 68/17. Sąd ten wskazał, że powód w toku postępowania obecnego jak i poprzedniego domaga odszkodowania w związku z zakupem samochodu, twierdząc, że zakup samochodu pozwoli zrekompensować mu kalectwo i w normalny sposób korzystać z dóbr kultury, rehabilitacji, uczestniczyć w spotkaniach towarzyskich. W ocenie Sądu pierwszej instancji, przedstawiony przez powoda obraz jego własnej sytuacji nie odpowiada jednak rzeczywistości stanowi rzeczy, z którego wynika - co zeznał sam powód - że przez pierwsze lata od wypadku nie jeździł samochodem, choć jak wynika z akt sprawy prowadził

dosyć czynne życie bowiem pracował zawodowo, korzystał z leczenia i zabiegów rehabilitacyjnych, a samochód kupił dopiero w 1999r. Później jeździł przez wiele lat samochodem ze zwykłą skrzynią biegów.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji przytoczył przepis art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, odpowiedzialność pozwanej za skutki wypadku powoda przy pracy jest bezsporna, bowiem została przesądzona poprzednimi wyrokami z udziałem stron. Nadto, pozwana na mocy wyroku z 3 lipca 2007r. wypłacała powodowi rentę wyrównawczą, była stroną postępowań w sprawach IVP 27/13 i IVP 398/16 w których nie podnosiła braku legitymacji biernej. W związku z tym powód był uprawniony do wystąpienia z niniejszym powództwem i mógł domagać się od pozwanej dalszego zwrotu kosztów leczenia i rehabilitacji, jakie poniósł w ostatnich latach po wyrokach sądu bez konieczności wykazywania odpowiedzialności pozwanej za powyższe, a jedynie powód winien wykazać szkodę oraz jej związek przyczynowy z wypadkiem przy pracy. Nadto zaś w przypadku zakupu samochodu powód musi wykazać, że koszt zakupu samochodu jest kosztem celowym i niezbędnym z punktu widzenia art. 444 § 1 k.c.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że ta ostatnia kwestia ta była już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu I i II instancji w sprawie poprzednio toczącej się o sygn. IVP 398/16, w której to Sąd prawomocnym wyrokiem przesądził, że w przypadku powoda zakup samochodu nie jest koniecznym i uzasadnionym wydatkiem. W rozpoznawanej sprawie, zdaniem Sądu Rejonowego – faktyczny zakup samochodu po wydaniu wyroku w sprawie IV P 398/16 – nie zmienia tej oceny.

Na poparcie swego stanowiska, Sąd pierwszej instancji przytoczył poglądy orzecznictwa, według których odszkodowanie z art. 444 § 1 k.c. ma stanowić restytucję stanu istniejącego przed wypadkiem, a jeśli jego przywrócenie nie jest możliwe, zastąpienie stanu uprzedniego stanem, w którym poszkodowanemu zostaną zapewnione warunki życiowe zbliżone do tych, które istniały przed wyrządzeniem mu uszczerbku. Niemniej jednak obowiązany nie pokrywa wszelkich kosztów, a jedynie wszystkie niezbędne i celowe wydatki wynikające z konkretnego zdarzenia.

Jak wskazał Sąd Najwyższy: kompensowanie kalectwa i umożliwienie poszkodowanemu prowadzenia normalnego życia w społeczeństwie, może być w pewnych okolicznościach uznane za uzasadniające zasądzenie odszkodowania w wysokości zapewniającej nabycie samochodu. Niemniej jednak są to sytuacje wyjątkowe i wymagające każdorazowo wnikliwego zbadania stanu faktycznego konkretnej sprawy w celu wykazania, iż koszt zakupu samochodu mieści się w ramach kosztów celowych i niezbędnych. Nie oznacza to jednak, że zawsze gdy uszkodzenie ciała prowadzi do niemożności samodzielnego poruszania się koszt zakupu samochodu mieści się w ramach kosztów celowych i niezbędnych. (wyrok SN z dnia 2 marca 2016r., wyrok S.A w Ł. z dnia 27 listopada 2014r.). Zatem w każdej rozpatrywanej sprawie w tej materii sąd musi uzyskać szczegółowe informacje dotyczące osoby pokrzywdzonej odnoszące się między innymi, czy i jaki zawód wykonywał pokrzywdzony przed wypadkiem, czy i jak często musi się poruszać, czy samochód posiadany przez poszkodowanego nadaje się do montażu odpowiednich urządzeń umożliwiających samodzielne poruszanie się nim, czy wreszcie istnieją inne możliwości poruszania się przez poszkodowanego, poza posiadaniem własnego samochodu (wyrok z dnia 9 stycznia 2008 roku, sygn. akt II CSK 425/07).

Odnosząc powyższe do ustalonego stanu faktycznego niniejszej sprawy Sąd Rejonowy wskazał, że powód był i jest nadal aktywny. Pracował zawodowo, przez kilkanaście lat po wypadku korzystał z „normalnego” samochodu osobowego, i nie wskazywał wcześniej na jakiegokolwiek problemy z poruszaniem się tym pojazdem. Powód nie starał się nigdy o uzyskanie orzeczenia o niepełnosprawności wydawanego przez (...), zatem czuł się osobą na tyle sprawną, że nie chciał nawet korzystać z przywilejów osób posiadających takie orzeczenie, w tym chociażby uzyskania możliwości

parkowania na specjalnie wyznaczonych do tego miejscach parkingowych. Z wnioskiem takim wystąpił dopiero po ostatnim procesie. Sąd Rejonowy podał, że z poczynionych obserwacji w trakcie toczącego się postępowania wynika, iż powód porusza się w miarę sprawnie, kulejąc jedynie nieznacznie i nie ma większych problemów z poruszaniem się.

Dalej Sąd Rejonowy wyjaśnił, że przywołany wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2014r., w której to sprawie przyznano powódce pieniądze na zakup samochodu przystosowanego dla niepełnosprawnego dotyczył osoby, która w wyniku wypadku na kolei doznała amputacji obu kończyn dolnych poniżej stawów kolanowych, a więc był to znacznie poważniejszy uszczerbek na zdrowiu uniemożliwiający całkowite poruszanie się tej osobie, niż uszczerbek jakiego doznał powód.

Sąd Rejonowy podkreślił, że powód miał wypadek w 1975 roku, a dopiero w 1999 roku zakupił samochód, korzystając w całym okresie po wypadku z rehabilitacji i leczenia i również pracując. Zatem w sposób zupełnie samodzielny przez kilkanaście lat powód był w stanie korzystać z wszelkich usług medycznych i funkcjonować w miarę normalnie nie używając w ogóle samochodu a potem używając pojazdu bez jakichkolwiek przystosowań do potrzeb osoby niepełnosprawnej. N., subiektywne przeświadczenie powoda, że brak samochodu uniemożliwia mu kontakt z rodziną, realizowanie potrzeb kulturalnych, czy spotkania ze znajomymi nie może stanowić uzasadnienia, iż koszt zakupu samochodu mieści się w ramach odszkodowania opartego na art. 444 § 1 k.c. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że powód ma możliwość poruszania się w inny sposób niż samochodem zwłaszcza, że miejsce jego pracy, czy też ośrodki zdrowia lub rehabilitacji nie są oddalone znacznie od miejsca zamieszkania powoda, a możliwość wykorzystania do tego celu komunikacji miejskiej również nie jest wykluczona. Powód, jak sam zeznawał korzysta z rehabilitacji w piekarskiej urazówce, do której nie ma daleko i może podjechać również autobusem. Ponadto z akt sprawy poprzedniej i zawartych w niej opinii biegłych (ostatnia wydana w 2018r.) wynika, że trwałym następstwem przebytego u powoda urazu jest zwyrodnienie stawu skokowego i w konsekwencji jego usztywnienie co powoduje trwałe utykanie, nie doszło jednak do progresji uszczerbku na zdrowiu. Według opinii biegłego P. to zmniejszenie wydolności chodu powoda zwłaszcza na długich dystansach nie powoduje jednak ograniczenia możliwości korzystania ze środków komunikacji publicznej. Aktualny stan kliniczny, a stwierdzony w trakcie badań przez biegłych w 1996r. jest utrwalony i porównywalny w zakresie stanu kończyny dolnej. Zatem brak samochodu nie wyklucza w ogóle aktywności życiowej powoda, a jedynie w nieznaczny sposób ją ogranicza.

Z tych przyczyn, w ocenie Sądu Rejonowego, sytuacja powoda wywołana wypadkiem przy pracy nie wymaga konieczności ani zakupu nowego samochodu, ani też przystosowania go do spełnienia wymagań dla osób niepełnosprawnych, by powód mógł funkcjonować podobnie jak przed wypadkiem. Powód poza tym musi sobie zdawać sprawę, że pewne ograniczenia ruchowe wynikają u niego z wieku (67 lat) i zmian fizjologicznych z tym związanych na co w swej opinii zwracał uwagę biegły P., za które to ograniczenia nie może odpowiadać pozwana.

W konsekwencji, zdaniem Sądu Rejonowego pozwana ponosi odpowiedzialność na podstawie cyt. przepisów jedynie za koszty związane z rehabilitacją powoda, zakupem butów, wkładek ortopedycznych do butów i skarpet stabilizujących staw skokowy powoda, który to uraz jest następstwem wypadku przy pracy, a wydatki na to poniesione mieszczą się w ramach kosztów niezbędnych i koniecznych. Do nich należy także zaliczyć koszty zakupu gaz i maści przeciwbólowych i przeciwzapalnych oraz koszt zakupu laski. Powód przedłożył rachunki na kwotę łączną 2284 zł i tylko w tym zakresie Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo powoda, nie uwzględniając zarzutu przedawnienia z racji tego, że poprzednie sprawy toczące się z inicjatywy powoda o odszkodowania przerwały bieg przedawnienia, a koszty powód poniósł w latach 2018 do 2019.

W pkt 2 sentencji wyroku Sąd Rejonowy oddalił powództwo jako bezzasadne uznając, że koszt zakupu samochodu nie mieści się w pojęciu kosztów celowych i niezbędnych, za które ponosi odpowiedzialność pozwana spółka.

Uwzględniając fakt, że powód przegrał proces w ponad 95% Sąd Rejonowy na podstawie art. 98 k.p.c. w związku par. 2 pkt 5 i par.9 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył go w całości kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, mając także na uwadze to, że powód po raz kolejny zainicjował proces o odszkodowanie w związku z zakupem samochodu z

automatyczną skrzynią biegów, mimo iż już w poprzednim procesie kwestia ta została przesądzona, iż zakup takiego samochodu w przypadku powoda nie mieści się w pojęciu kosztów celowych oraz niezbędnych i takie koszty mu się nie należą.

Apelację od wyroku, w zakresie oddalającym roszczenie wniósł powód zarzucając:

naruszenie zasad konstytucyjnych i zasad wynikających z konwencji europejskiej,

- w tym art. 7 Konstytucji „organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”, art. 36 – prawo do równego traktowania, zakaz dyskryminacji; art. 45 – prawo do rzetelnego procesu przed niezawisłym sądem; i art. 30 – godność człowieka – jako wartość i norma prawna,

- art. 6 wraz z art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowiek gwarantującej każdemu prawo do rzetelnego procesu przed niezawisłym sądem wraz z zakazem dyskryminacji z takich powodów jak; niepełnosprawność, zdrowie, wiek, swobodne przemieszczanie się środkami transportu;

naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy:

- art. 217 §1 kpc w zw. z art. 227 kpc przez niedopuszczenie zgłoszonych prawidłowo dowodów medycznych na okoliczność wykazania rozmiaru niesamoistnych schorzeń, lecz wynikających z wypadku przy pracy i jego następstwa, bólu z tym związanego i cierpień;

- art. 232 kpc poprzez zwolnienie strony pozwanej z obowiązku wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzi skutki prawnej oraz przejęcie inicjatywy gromadzenia ogromnej ilości dowodów w zupełnie innym kierunku niż to wynikało z wniosków zawartych w pozwie;

- art. 233 §1 kpc poprzez błędną ocenę opinii biegłego sądowego z 2015r., z wcześniejszej sprawy, przyjmując że była opinią rzetelną, sporządzoną po wnikliwej analizie dokumentacji medycznej i przeprowadzeniu badań, że jest opinią w pełni wiarygodną, pomimo, że została sporządzona z niewiadomych powodów i nie do potrzeb toczony wówczas sprawy, natomiast druga opinia z 2018r. została wydana wyłącznie w oparciu o opinię poprzednią, zatem nie można było wyciągnąć prawidłowych wniosków;

- art. 233 §1 kpc polegającą na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonych logiką, doświadczeniem, zasadami nauki polegającą na przyjęciu założenia, że będąc obecnie prawnie osobą niepełnosprawną z trwałymi dwoma orzeczeniami może funkcjonować podobnie jak przed wypadkiem w pracy z 1975r.;

- art. 328 § 2 kpc poprzez nie przeprowadzenia postępowania dowodowego, które jest niezbędne do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o fakty i dowody, które wynikały z najnowszej wiedzy medycznej,

- art. 227 kpc w zw. z art. 217 §1 kpc poprzez odmowę złożenia przez powoda ustnego oświadczenia do protokołu rozprawy (w protokole rozprawy jest jedynie fragmentaryczny zapis) z merytorycznym odniesieniem się do opinii biegłego z 2015 i 2018r. oraz z ustosunkowaniem się do postawionych mi oskarżeń

- art. 304 §1 i 2 kpk poprzez niezawiadomienie przez sąd prokuratora lub policji o tym, że jestem przestępcą

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu, rozważenie przyznania renty wyrównawczej, oczyszczenie od kryminogennych zarzutów i oskarżeń, dopuszczenie dowodów w postaci fotografii z 1975r oraz dokumentacji medycznej swoje oraz żony, faktur za paliwo, przegląd samochodu, polisy ubezpieczeniowej samochodu, nadto odstąpienie od obciążania kosztami procesu bowiem liczył na polubowne załatwienie sprawy i ponosi duże koszty leczenia i rehabilitacji oraz utrzymaniem samochodu.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, dzielając w całości rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień odnośnie przeprowadzenia postępowania dowodowego. Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Generalnie przyjmuje się, że przepis ten nie może być przedmiotem naruszenia przez sąd, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych, lecz w istocie określa wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z 7.10.2004r., IV CK 75/04, *legalis*). Reprezentowany jest również pogląd, że zarzut naruszenia art. 227 kpc może być podnoszony tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (*vide* uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4.11.2008r., sygn. II PK 47/08, *legalis*). Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 217 kpc w związku z art. 227 kpc, bowiem powód nie zgłosił w rozpoznawanej sprawie żadnych nowych dowodów medycznych na okoliczność stanu swego zdrowia. Przedłożona przez powoda dokumentacja medyczna w przeważającej większości była już przedmiotem opinii biegłych w sprawie o sygn. VI U 398/16, a ta pochodząca z lat 2018-2019 dotyczy skierowań na zabiegi rehabilitacyjne. Okoliczność, że powód od lat korzysta z takich zabiegów nie jest sporna pomiędzy stronami i została uwzględniona przez Sąd pierwszej instancji. Jeśli chodzi o opinie biegłych sądowych sporządzonych w latach 2015 i 2018 w sprawie o sygn. VI U 398/16., to wskazać jedynie należy, że zgłoszone przez strony zastrzeżenia stron do opinii zostały już ocenione przez sąd pierwszej i drugiej instancji. Natomiast przedłożone przez powoda dokumenty dotyczące użytkowania nowego samochodu, z punktu widzenia dochodzonego roszczenia nie mają żadnego znaczenia w sprawie. Z tych przyczyn, w ocenie Sądu drugiej instancji, Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów art. art. 217 kpc w związku z art. 227 kpc.

Sąd Okręgowy podkreśla, że w rozpoznawanej sprawie, to na stronie powodowej, zgodnie z art. 6 kc, spoczywał ciężar udowodnienia podnoszonych twierdzeń, a zatem zarzut że Sąd Rejonowy zwolnił pozwaną z obowiązku wskazywania dowodów – jest zupełnie bezzasadny.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski i nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy wskazał, które dowody uznał za podstawę swoich ustaleń faktycznych. W okolicznościach sprawy, Sąd pierwszej instancji zasadnie oparł się na opinii biegłego sądowego sporządzonej dla potrzeb sprawy IV 398/16, albowiem od jej wydania do daty wniesienia niniejszego pozwu nie upłynął rok a powód wbrew ciężarowi dowodowemu nie wykazał, że jego stan zdrowia w związku z następstwami wypadku przy pracy uległ pogorszeniu w zakresie istotnym dla zgłoszonego roszczenia.

Podkreślenia wymaga, że samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie jest wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne. Dokonana subsumcja przepisów prawa oraz obszerne i trafne motywy rozstrzygnięcia w pełni

zasługują na uwzględnienie. Podniesione przez skarżącego w apelacji zarzuty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności sprawy i wyniki postępowania dowodowego nie dają podstaw do uznania, że powód z uwagi na następstwa wypadku przy pracy z 1975r. nie jest w stanie kierować samochodem z manualną skrzynią biegów. Sąd orzekający w niniejszej sprawie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Gliwicach orzekającego w sprawie VIII Pa 68/17 oraz Sądem pierwszej instancji, że w takiej sytuacji, zakup przez powoda samochodu z automatyczną skrzynią biegów, nie jest koniecznym i uzasadnionym wydatkiem, a zatem powód nie może domagać się od pozwanej odszkodowania przewidzianego w art. 444§1 kc . „... Koszty zakupu samochodu lub innego pojazdu inwalidzkiego należą do kosztów objętych powołanym wyżej przepisem, jeżeli jest on konieczny do kompensowania kalectwa osoby poszkodowanej. Nie zawsze jednak, gdy uszkodzenie ciała prowadzi do niemożliwości samodzielnego poruszania się, koszt zakupu samochodu mieści się w ramach kosztów celowych i niezbędnych” – wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 18 września 2017r., I ACa 228/17. W rozpoznawanej sprawie, powód na skutek wypadku przy pracy, nie utracił możliwości samodzielnego poruszania i prowadzenia aktywnego trybu życia, a zatem tym bardziej nie można uznać zakupu z automatyczną skrzynią biegu za wydatek niezbędny i celowy.

Jeśli chodzi o zarzut powoda dotyczący naruszenia art. 328 § 2 kpc, to w dacie wniesienia apelacji jego treść jest następująca „W przypadkach gdy wyrok doręcza się z urzędu, termin, o którym mowa w § 1, liczy się od dnia doręczenia wyroku.” Przyjąć zatem należy, że powód w apelacji odnosi się do poprzedniego stanu prawnego, w którym przepis ten brzmiał „Uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa” Sąd drugiej instancji wskazuje, że zarzut naruszenia tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. W rozpoznawanej sprawie, taka sytuacja nie ma miejsca, bowiem uzasadnienie Sądu I instancji zawiera wszystkie wymagane prawem elementy.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy rozpoznając apelację miał na względzie, że przedmiotem postępowania było odszkodowanie za skutki wypadku powoda przy pracy wywodzone z art. 444§1 kc, które częściowo zostało zasądzone. Sąd pierwszej instancji oddalił roszczenie powoda o zwrot wydatków związanych z zakupem samochodu z automatyczną skrzynią biegów i od tego rozstrzygnięcia została wniesiona apelacja. Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy nie zajmował się oceną zarzutów powoda dotyczących rzekomych pomówień, oczyszczenia z „kryminogennych zarzutów i oskarżeń”, bowiem nie były one przedmiotem postępowania.

Sposób procedowania przez Sąd Rejonowy, nie daje nie daje podstaw do twierdzenia, że powód został pozbawiony prawa do sądu, w tym do rzetelnego procesu przed niezawisłym sądem bądź by zostało naruszone jego prawo do równego traktowania (art. 7, 30, 32, 45 Konstytucji, art. 6 i art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka).

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw do zmiany rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego o kosztach procesu. Powód przegrał proces, a zatem zgodnie z art. 98 kpc winien zwrócić pozwanej koszty zastępstwa procesowego. Sąd Rejonowy wskazał z jakich przyczyn zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik procesu w stosunku do powoda i uzasadnienie to zasługuje na aprobatę. Również w toku postępowania apelacyjnego, powód nie podniósł żadnych istotnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie wobec niego art. 102 kpc.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przywołane przepisy prawa oraz art. 385 k.p.c. Sąd II instancji oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc oraz § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w Dz.U. 2015.1804).

(-) sędzia del. Anna Capik-Pater (-) sędzia Grażyna Łazowska (spr.) (-) sędzia Teresa Kalinka